

ΤΟ ΙΕΡΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί μου χριστιανοί, νά προσέχετε ἰδιαίτερα τὰ κηρύγματα πού ἀρχίζουμε μέ τό φυλλάδιο αὐτό, γιατί εἶναι βασικά κηρύγματα. Ἀναφέρονται στήν ζωή μας μέσα στήν Ἐκκλησία. Δέν θά μπορέσουμε νά γευθοῦμε τόν Θεό, ἄν πρῶτα δέν κατηχηθοῦμε στίς ἀλήθειες τῆς πίστεως μας καί δέν ζοῦμε τίς ἀλήθειες αὐτές μέσα στήν Ἐκκλησία καί στήν καθημερινή μας ζωή. – Στό φυλλάδιο αὐτό θά σᾶς μιλήσω μέ λίγα λόγια γιά τό βάπτισμα, ἀπό τό ὁποῖο ὅλοι ἔχουμε περάσει.

1. Ὅλοι μας, ἀδελφοί μου χριστιανοί, ἀνήκουμε σέ μιά μεγάλη οἰκογένεια, τήν οἰκογένεια τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ. Τήν οἰκογένειά μας αὐτή τήν λέμε ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Πῶς μπήκαμε σ' αὐτήν τήν ἱερή οἰκογένεια καί λεγόμαστε παιδιά τοῦ Θεοῦ; Μπήκαμε μέ τό βάπτισμα. Γι' αὐτό τό βάπτισμα λέγεται «θύρα», δηλαδή πόρτα, ἀπό τήν ὁποία μπαίνουμε στήν Ἐκκλησία. Λέγεται καί «φύτευμα», γιατί μέ τό βάπτισμα φυτευτήκαμε στόν ἀμπελώννα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή στήν Ἐκκλησία. Ἀκόμη τό βάπτισμα λέγεται καί «σφραγίδα», γιατί μέ τό μυστήριο αὐτό σφραγιστήκαμε πιά ὅτι ἀνήκουμε στόν Θεό.

2. Ἐπειδή τό βάπτισμα εἶναι σπουδαῖο καί βασικό μυστήριο, γι' αὐτό καί πρῶτα γινόταν μεγάλη προετοιμασία γι' αὐτούς πού θά τό λάμβαναν. Ὅσοι ἤθελαν νά βαπτιστοῦν, πρῶτα «κατηχοῦνταν», διδάσκονταν δηλαδή τίς ἀλήθειες τῆς πίστεως μας, καί μετά βαπτίζονταν. Δηλαδή φοιτοῦσαν σέ σχολεῖο τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἡ φοίτησή τους σ' αὐτό διαρκοῦσε περίπου τρία χρόνια.

τόν καιρό δέ πού πλησίαζε τό βάπτισμά τους οἱ κατηχούμενοι ἔκαναν καθημερινά καί ἐντατικότερα μαθήματα. Οἱ κατηχούμενοι ὅμως πρῖν ἀπό τό βάπτισμά τους δέν διδάσκονταν μόνο μαθήματα πίστεως, ἀλλά τούς διαβάζονταν καί εἰδικές εὐχές. Κατάλοιπα τῶν εὐχῶν αὐτῶν εἶναι οἱ εὐχές πού διαβάζονται καί σήμερα ἀπό τόν ἱερέα στό μικρό παιδί προτοῦ νά βαπτιστεῖ στό ἄκρο τοῦ Ναοῦ. Ὅπως ξέρουμε, σήμερα τό βάπτισμα γίνεται σέ μικρή ἡλικία («νηπιοβαπτισμός»). Ἄν ὅμως ἡ Ἐκκλησία τό κάνει αὐτό, τό κάνει μέ τήν προϋπόθεση νά βρεθεῖ κάποιος χριστιανός πού νά δεχθεῖ καί νά ἀναλαμβάνει τήν ὑποχρέωση, ὅταν μεγαλώσει τό παιδί πού βαπτίζεται νά φροντίσει νά κατηχηθεῖ καί νά μάθει τίς ἀλήθειες τῆς πίστεως μας. Αὐτό τόν χριστιανό τόν λέμε «ἀνάδοχο», ἐπειδή «ἀναδέχεται» τήν ἱερή αὐτή ὑποχρέωση. Γι' αὐτό προσοχή στόν ἀνάδοχο, τόν «νονό» δηλαδή. Δέν πρέπει νά γίνεται ἀνάδοχος ἕνας πού εἶναι ἀδιάφορος χριστιανός, ἕνας πού δέν ζεῖ συνειδητά τήν πνευματική ζωή. Γιατί ὁ ἀνάδοχος, κατά τήν τέλεση τοῦ ἱεροῦ Μυστηρίου, ἀντί τοῦ νηπίου πού θά βαπτιστεῖ, θά δώσει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐνώπιον τῶν ἱερέων καί τοῦ λαοῦ, θά δώσει ἱερή ὑπόσχεση, θά δώσει ὄρκο· θά πεῖ ὅτι «συντάσσεται μέ τόν Χριστό» καί ὅτι «ἀποτάσσεται τόν διάβολο». Καί μάλιστα, γιά τήν βεβαίωση αὐτοῦ, θά φτύσει τόν διάβολο («ἐμπύσον αὐτόν» θά τοῦ πεῖ ὁ ἱερεύς). Ἄν δέν τά πιστεῦει ὁ Ἀνάδοχος αὐτά, τότε κάνει θεατρικισμούς καί ἐμπαίζει τά θεῖα.

3. Τό βάπτισμα πρῶτα ἦταν ἐνωμένο μέ τήν θεία Λειτουργία. Γινόταν δηλαδή μέσα στην θεία Λειτουργία, γι' αὐτό καί ἀρχίζει μέ τό «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς...». Πρῶτα ὁ ἱερεὺς διαβάζει εὐχές γιά νά εὐλογηθεῖ τό νερό τῆς Κολυμβήθρας. Εἶναι οἱ εὐχές πού διαβάζονται καί στόν Μέγα Ἁγιασμό. Μέ τίς εὐχές αὐτές ὁ ἱερεὺς παρακαλεῖ τήν ἄκτιστη Χάρη τοῦ Θεοῦ νά ἔλθει στό κτιστό, δηλαδή στό νερό, γιά νά καθάρει τό νήπιο πού θά βαπτιστεῖ σ' αὐτό ἀπό τό προπατορικό ἀμάρτημα καί γιά νά τό ἀναγεννήσει πνευματικά, γιά νά γίνει παιδί τοῦ Θεοῦ. Ναί, τό νερό τῆς κολυμβήθρας ἔχει αὐτήν τήν δύναμη νά καθαίρει τήν ψυχή καί νά τήν λαμπρύνει. Τήν ἀναγεννᾷ.

Ἦλθε τώρα ἡ ὥρα γιά νά βαπτιστεῖ τό νήπιο. Ὅταν ὁ ἱερεὺς λέγει «βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ (τάδε)» καί τόν βυθίζει τρεῖς φορές στην ἅγια Κολυμβήθρα, μέ τήν πράξη αὐτή ὁ βαπτιζόμενος συνθάπτεται μαζί μέ τόν Χριστό. Καί ὅταν βγαίνει ἀπό τά νερά τῆς Κολυμβήθρας, μέ αὐτό δηλώνεται ὅτι συνανασταίνεται μέ τόν Χριστό (βλ. Ρωμ. 6,4 ἐξ.). Ἔτσι λοιπόν στόν κάθε βαπτιζόμενο τυπώνεται ὁ θάνατος καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, αὐτά τά δύο μεγάλα γεγονότα τῆς σωτηρίας μας. Ἡ βύθιση στό νερό καί ἡ ἀνύψωση ἀπό αὐτό γίνεται τρεῖς φορές, «εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Πρὶν ἀπό τό βάπτισμα ἀλείφεται ὅλο τό σῶμα τοῦ βαπτιζόμενου μικροῦ μέ λάδι. Μέ λάδι ἀλείφονταν οἱ ἀθλητές, γιά νά ξεφεύγουν ἀπό τά χέρια τοῦ ἀντιπάλου. Ἡ ἐπάλειψη λοιπόν ἐδῶ μέ τό λάδι σημαίνει ὅτι στό βαπτιζόμενο θά τοῦ δοθεῖ ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, γιά

νά νικᾷ τόν ἀντίπαλο διάβολο καί ὅλους τούς πειρασμούς του. Μετά τό βάπτισμα χρίεται ὁ βαπτισθείς μέ τό ἅγιο Μύρο στά κύρια σημεῖα τοῦ σώματός του. Αὐτό σημαίνει ὅτι λαμβάνει τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀλλά καί ὁ βαπτιζόμενος πρέπει νά προσφέρει κάτι στόν Θεό. Προσφέρει τό ἀνώτερο· προσφέρει τό νοῦ του, τόν λογισμό του. Αὐτό δηλώνει ἡ τριχοκουρία πού κάνει ὁ ἱερεὺς κόβοντας ἀπό τήν κεφαλή τοῦ βαπτιζόμενου ὀλίγες τρίχες «εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Εἶναι αὐτό ξαναλέγω μία προσφορά τοῦ βαπτιζόμενου στόν Θεό ἀπό τήν κορυφή τοῦ σώματός του.

4. Τό σπουδαῖο κατὰ τό βάπτισμα εἶναι ὅτι μεγαλώνει ἡ οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ! Ὁ βαπτιζόμενος μπῆκε πιά στην Ἐκκλησία. Ἐγινε παιδί τοῦ Θεοῦ. Καί σάν παιδί Του ἔχει δικαίωμα στό τραπέζι Αὐτοῦ τοῦ Πατέρα του. Τώρα ὁ βαπτιζόμενος μπορεῖ νά λάβει τήν θεία Τροφή, μπορεῖ νά κοινωνήσει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Γιατί ὁ ἀβάπτιστος δέν ἐπιτρέπεται νά κοινωνεῖ. «Μηδεὶς κοινωνήτω τῶν μή μαθητῶν» (δηλαδή τῶν μή βαπτισμένων), λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος.

Ἄς νοήσουμε, ἀγαπητοί μου, τήν μεγάλη μας τιμή καί ἀξία μέ τό νά εἴμαστε βαπτισμένοι καί μυρωμένοι καί ἄς ζήσουμε σύμφωνα μέ τίς ἱερές ὑποσχέσεις πού δώσαμε, ὅτι δηλαδή «ἀποταχθήκαμε» τόν Σατανᾶ καί «συνταχθήκαμε» μέ τόν Χριστό. Γιά νά νοήσουμε πόσο μεγάλο εἶναι τό ἱερό μυστήριο τοῦ βαπτίσματος, ἄς σκεφθοῦμε ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῆς Μοναχικῆς κουρᾶς, πού γίνεται σέ κάποιον καί σέ κάποια πού ἀφιερώνεται στόν Θεό, κατὰ βάθος εἶναι ἐπανάλληψη τῶν βαπτιστικῶν ὄρκων.

Μέ πολλές εὐχές, † Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας